

отъ тамъ се отправи по бърдата на нагорѣ и къмъ планинитѣ къмъ истокъ на навѣтрѣ въ Българія; и полегка-легка дошълъ бѣше чакъ до Берковица; и отъ тамъ се спустнахѣ по долината напредъ. Като глѣдаха селянитѣ отъ околнитѣ мѣстности тоя успѣхъ на Българскитѣ поборници, тѣ се стичаха къмъ тѣхъ и искаха да се присѣдинятъ съ тѣхъ; но за тая цѣль имъ искаха пушки и баруть — нѣща, които българскитѣ волантири отъ легионъ-тъ едвамъ сж имали за себе си! Турцитѣ впрочемъ узнали бѣхѣ временно за навлизанъето на българскія легионъ въ Българія и го преслѣдваха. Най напредъ тѣ се срѣщнахѣ съ тѣхъ при мѣстността „Бѣлій мѣхъ“ зовима, и тамъ станѣ първата битка; но сравнително малобройнитѣ поборници на българскія легионъ не можяха да противостоятъ и надвиятъ надъ много по-многочисленнитѣ турски полчища, спорядъ това, тѣ се и оттеглиха въ Балкана. Турцитѣ впрочемъ пакъ ги преслѣдваха и бѣхж заловили всичкигѣ пѣтища, които служяха на възстанницитѣ като съобщенія съ околнитѣ села и колиби. Нѣкои отъ съучастницитѣ на тоя български легионъ ни увѣрихѣ, че Сидера го убили въ битката при „Бѣлій мѣхъ,“ а други разказватъ, че го убили въ друга една битка кждѣ Берковица; както и да е, тоя горѣщъ и самоотверженъ патриотъ падна жертва на бойното поле за освобожденіето на милото си тогава поробено Отечество. Вѣчна му память! . . . —

Като се скитали поборницитѣ отъ българскія легионъ нѣколко време изъ горитѣ и планинитѣ, и лишени отъ всичко най необходимо за животъ-тъ: отъ храна и облѣкло, тѣ се най сетнѣ принудихѣ да се завърнатъ въ Сърбія, като сж вървѣли все по бърдата на горитѣ и планинитѣ; и кждѣ края на мѣсяць Юдѣя, тѣ се завърнахѣ въ Сърбія голи, боси и гладни. По него време бѣхѣ пристигнали въ Сърбія Русси волантири, съ тѣхъ се присѣдинихѣ и поборницитѣ отъ българскія легионъ и сжставихѣ еднѣ Русско-Българскѣ бригадѣ, която се отсетнѣ отличи по своята храбрость въ биткитѣ при Делиградъ и Алексѣнецъ. —